

Mit første møde med Sherlock Holmes

Af Jakob Levinsen

Mit første møde med Sherlock Holmes kan jeg ikke huske. For jeg kan ikke huske, at han *ikke* har været til stede i mit litterære liv. Hvornår anden kriminallitteratur kom ind i dannelsen og op på reolen, kan jeg derimod placere relativt præcist. Jeg lærte at læse meget tidligt og læser abnormt hurtigt, så jeg kom hurtigt i gang med at kværne specielt de store Agatha Christie- og Simenon-serier fra Carit Andersens forlag i noget nær metermål.

Men så meget er jeg dog sikker på: Da var Holmes der allerede. Eller sagt på en anden måde: Før begyndelsen var Holmes. Ligesom i øvrigt Edgar Allan Poe, der dengang navnlig udkom i forskellige småsamlinger og gyserantologier, men typisk skrækhistorierne snarere end de tre proto-detectivfortællinger om C. Auguste Dupin.

Holmes har hele tiden været der og de første år indlysende nok i skikkelse af de hvide og noget anløbent redigerede paperbacks fra Martins Forlag. De kan så til gengæld meget vel også have spillet en ufrivillig rolle for min næsten lige så tidligt udviklede hang til at læse mest mulig litteratur på originalsproget.

I hvert fald lyser en Easy Reader-udgave af *The Hound of the Baskervilles* klart op i erindringen som et af mine allerførste forsøg i så henseende. På det tidspunkt havde jeg dårligt nok fået engelsk i skolen endnu.

Samtidig begyndte jeg også ud fra en generel bogslugermentalitet at læse baggrundslitteratur og andres variationer over universet omkring Baker Street 221B. Harald Mogensens og Tage la Cours overdådigt illustrerede *Mordbogen* var skelsættende i forhold til at tage klassiske krimifortællinger alvorligt som litteratur

eller læse al mulig anden litteratur som krimi – det var her, jeg allerførste gang stødte på min senere litterære helt (Jorge Luis Borges), og blev da også betragtet med en vis undren i mit ellers særdeles boglige barndomshjem.

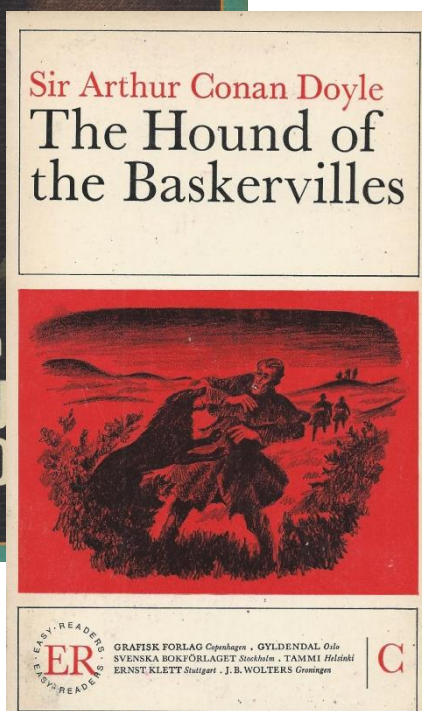
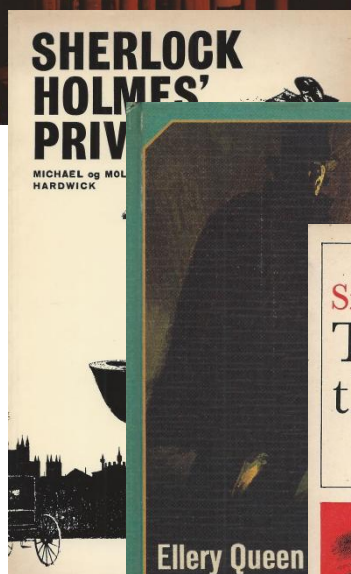
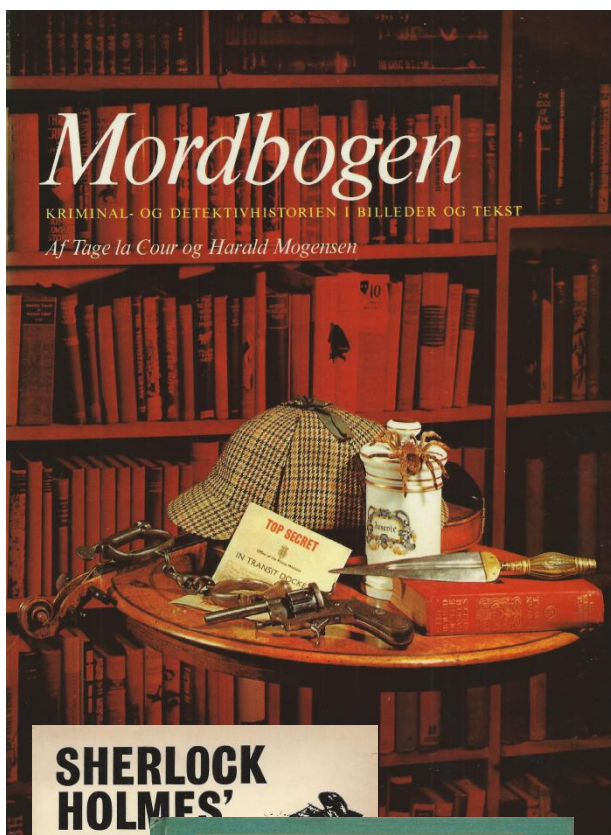
Ellery Queens *En studie i mord* blev tillige mit første møde med Jack the Ripper. Og hvor jeg som barn og teenager aldrig rigtig fik det helt store forhold til Holmes i biografen – den for længst hedengangne Virum Bio var mere til midnatsforestillinger med filmkunst af typen *Frankenstein lægger hjernen i blod* – var der dog en enkelt markant undtagelse inden for nyfortolkningerne, nemlig Billy Wilders *The Private Life of Sherlock Holmes* fra 1970.

Det var så også i den forbindelse, jeg fik grundlagt en livslang skepsis over for i hvert fald dele af boghandlerstandens udsyn og dømmekraft. Da jeg året efter filmen gik ned til den lokale boghandler i Virum for at forhøre mig om Michael og Molly Hardwicks romanversion af Wilders og I.A.L. Diamonds filmmanuskript, var boghandlerinden nemlig overbevist om, at en bog med den forjættende titel *Sherlock Holmes' privatliv* måtte være noget værre snavs og da i hvert fald ikke uden videre noget at sælge til en 11-årig.

Men det lykkedes dog at få den hjemført, selv om bogen i lighed med samlingerne af Christie og Simenon og de andre hyldemeter af vintage-paperbacks senere forsvandt ud i tidens tågede ruiner i forbindelse med en bodeling. De var bare så uheldige at befinde sig i det forkerte sommerhus på det forkerte tidspunkt.

Sådan er det imidlertid ikke med Holmes. Conanen står nu som de sidste mange år solidt plantet i reolen, og det *en bloc* på engelsk og med originaltegningerne.

Det er der i sidste ende heller ikke noget overraskende ved. Når han aldrig ikke har været

(eller der, kan han selvfølgelig heller ikke forsvinde. 🐾